

Op het podium in de spelonkachtige jazzclub beneden straatniveau in Montreal stond een zangeres met vuurrode lippen in de microfoon te croonen over de wreedheid van de liefde. Hoewel haar zwoele stem aangenaam was en de teksten over bloed, verdriet en genot duidelijk uit het hart waren gegrepen, luisterde Nikolai niet. Hij vroeg zich af of ze wist – of iemand van de tientallen mensen die in de intieme club op een kluitje zaten beseft – dat ze dezelfde lucht inademde als vampiers.

De twee jonge grietjes in de donkere nis die met een rietje aan hun roze martini lurkten, wisten het duidelijk niet.

Ze zaten ingeklemd tussen vier van die figuren, een groepje sluwe, in leer gehulde gasten die hen, overigens zonder veel succes, probeerden te versieren, terwijl ze net deden alsof hun bloeddorstige ogen niet al een kwartier lang onafgebroken op de halsslagaders van de vrouwen waren gevestigd. Het was duidelijk dat de vampiers de mensenvrouwen uit alle macht probeerden over te halen om met hen mee te gaan, al kwamen ze niet ver met hun potentiële Dorstlessers.

Nikolai snoof smalend. Stelletje amateurs.

Hij rekende zijn biertje af, dat hij onaangeroerd op de bar liet staan, en liep kalm naar het hoektafeltje toe. Toen hij dichterbij kwam, schoven de twee mensenvrouwen op wankele benen de nis uit. Giechelend strompelden ze naar de toiletten en verdwenen in een schemerige, drukke gang uit het zicht.

Nikolai ging nonchalant breeduit aan tafel zitten.

‘Goedenavond, dames.’

Zwijgend staarden de vier vampiers hem aan. Ze wisten onmiddellijk dat hij een van hen was. Niko tilde een met lippenstift besmeurd, hoog martiniglas op en snoof aan het bodempje van het geurige brouwsel. Hij trok zijn neus op en zette het glas met een vies gezicht opzij.

‘Ménzen,’ zei hij met zijn zware stem. ‘Hoe kunnen ze die rotzooi drinken?’

Er viel een ongemakkelijke stilte aan tafel, terwijl Nikolai zijn blik liet gaan over de mannen, onmiskenbaar jong en onmiskenbaar Stamleden. De grootste van het viertal schraapte zijn keel en keek naar Niko. Zijn instinct had hem ongetwijfeld laten weten dat Niko niet uit de buurt kwam en allesbehalve beschaafd was.

De jongeman nam een houding aan die hij zelf vermoedelijk voor stoer hield en maakte met zijn kin, waarboven op zijn onderlip een *soul patch* prijkte, een gebaar naar de gang bij de toiletten. ‘Wij zagen ze het eerst,’ bromde hij. ‘Die wijven. Wij zagen ze het eerst.’ Hij schraapte weer zijn keel, alsof hij verwachtte dat zijn drie maten hem zouden bijvallen. Dat deden ze niet. ‘Wij waren hier het eerst, man. Als die vrouwen weer terugkomen, gaan ze met óns mee.’

Nikolai grinnikte om de zielige poging van de jonge vampier om zijn territorium af te bakenen. ‘Dacht je echt dat het op een krachtmeting aan zou komen als ik hier was om je prooi af te pakken? Rustig maar, gast. Dat interesseert me niets. Ik ben uit op informatie.’

Eerder op de avond had hij dit gedoe al twee keer in andere clubs meegemaakt, toen hij de plekken afliep waar leden van de Stam graag op bloed kwamen jagen, op zoek naar iemand die hem kon vertellen waar een vampierouderling genaamd Sergei Yakut uithing.

Het viel niet mee om iemand te vinden die niet gevonden wilde worden, vooral niet een gesloten, rondzwervend individu als Yakut. Hij bevond zich in Montreal, daarvan was Nikolai overtuigd. Een paar weken eerder had hij de teruggetrokken vampier nog telefonisch gesproken, toen hij Yakut had opgespoord om hem op de hoogte te brengen van een gevaar dat de machtigste, zeldzaamste leden van de Stam bedreigde, het twintigtal van de eerste generatie dat nog in leven was.

Iemand wilde de eerstegeneratievampiers uitroeien. De afgelopen maand waren er al een paar afgeslacht, en voor Niko en zijn wapenbroeders thuis in Boston – een klein kader goed getrainde, dodelijke krijgers dat zich de Broederschap noemde – was het ver-

nietigen en verslaan van de ongrijpbare moordenaars van eerste-generatievampiers een kritieke missie. Met dat doel had de Broederschap besloten contact op te nemen met alle bekende eerste-generatievampiers die er nog in de Stambevolking waren overgebleven, om hun medewerking te vragen.

Sergei Yakut had er niets mee te maken willen hebben. Hij was voor niemand bang en had zijn eigen persoonlijke clan om hem te beschermen. De uitnodiging van de Broederschap om voor een gesprek naar Boston te komen had hij afgeslagen, dus was Nikolai naar Montreal gestuurd om hem te overreden. Zodra Yakut de omvang van de dreiging beseftte, het verbijsterende gevaar waarmee de Broederschap en de hele Stam werd geconfronteerd, zou de eerste-generatievampier beslist zijn steentje willen bijdragen, daar twijfelde Nikolai niet aan.

Maar eerst moest hij de teruggetrokken klootzak zien op te sporen. Zijn onderzoek in de stad had tot dusver niets opgeleverd. Geduld was niet bepaald zijn sterkste kant, maar hij had de hele nacht de tijd en hij zou blijven zoeken. Vroeg of laat zou iemand hem misschien het antwoord geven waar hij naar zocht. En als hij zelf niets boven water kon krijgen, zou Sergei Yakut misschien naar hem toe komen als hij lang genoeg bleef doorvragen.

‘Ik zoek iemand,’ zei Nikolai tegen de vier jonge Stamleden. ‘Een vampier uit Rusland. Uit Siberië, om precies te zijn.’

‘Kom jij daarvandaan?’ vroeg de woordvoerder met de soul patch. Kennelijk had hij het accent opgevangen dat Nikolai nog steeds niet was kwijtgeraakt in de lange jaren dat hij bij de Broederschap in Amerika woonde.

Niko liet zijn ijsblauwe ogen voor zijn afkomst spreken. ‘Ken je hem?’

‘Nee, man. Die ken ik niet.’

Twee anderen schudden onmiddellijk ontkennend hun hoofd, maar de vierde van het groepje, de norse die onderuitgezakt in de nis hing, keek Nikolai over de tafel heen benauwd aan.

Niko ving die veelzeggende blik en keek de jongen strak aan. ‘En jij? Enig idee over wie ik het heb?’

Eerst dacht hij dat de vampier niet zou reageren. Zwijgend staar-

de de jongen hem door zijn wimpers aan, totdat hij ten slotte één schouder optrok en zacht vloekte. ‘Sergei Yakut,’ mompelde hij.

De naam was nauwelijks te verstaan, maar Nikolai had het gehoord. En vanuit zijn ooghoek zag hij dat een donkerharige vrouw die vlakbij aan de bar zat het ook had gehoord. Dat merkte hij aan haar rug die plotseling was verstrakt onder haar zwarte topje met lange mouwen, en aan de manier waarop ze heel even haar hoofd opzij had gedraaid, alsof de kracht van die naam daarvoor had gezorgd.

‘Ken je hem?’ vroeg Nikolai aan de Stamjongen, terwijl hij de vrouw aan de bar goed in de gaten hield.

‘Ik heb wel eens van hem gehoord, meer niet. Hij woont niet in de Duisterhavens,’ antwoordde de jongen, doelend op de beveiligde gemeenschappen in Noord-Amerika en Europa waar de meeste burgerbevolkingen van de Stam woonden. ‘Die gast schijnt een gemene schoft te zijn.’

Ja, dat was hij zeker, moest Nikolai stilletjes toegeven. ‘Enig idee waar ik hem kan vinden?’

‘Nee.’

‘Zeker weten?’ vroeg Niko, die ondertussen de vrouw aan de bar van haar kruk zag glijden om weg te gaan. Haar cocktailglas was nog minstens halfvol, maar zodra Yakuts naam was gevallen leek ze ineens opvallend veel haast te hebben.

De Stamjongen schudde zijn hoofd. ‘Ik weet niet waar je die gast zou kunnen vinden. Ik kan me ook niet voorstellen dat je vrijwillig naar hem op zoek zou gaan, tenzij je graag dood wilt of zo.’

Nikolai keek achterom naar de donkerharige vrouw die zich door de menigte rond de bar wurmde. In een opwelling draaide ze zich om en keek hem doordringend aan, met lichtgroene ogen van onder donkere wimpers en glanzend, steil halflang haar. Er lag een zweem van angst in de blik waarmee ze hem aankeek, een naakte angst die ze niet eens probeerde te verhullen.

‘Krijg nou wat,’ mompelde Niko. Ze wist iets van Sergei Yakut. Iets meer dan een paar vage feiten, vermoedde hij. Die geschrokken, paniekerige blik toen ze zich omdraaide en ervandoor ging, sprak boekdelen.

Nikolai ging achter haar aan, zigzaggend door de kluwen mensen in de afgeladen club, met zijn ogen gericht op het glanzende donkere haar van zijn prooi. De vrouw was snel, zo vlug en lenig als een gazelle, en door haar donkere kleren en haren stak ze haast niet af tegen haar omgeving.

Maar Niko was van de Stam, en er was geen mens die sneller kon zijn dan iemand van zijn soort. Ze glipte door de deur naar buiten en schoot meteen rechtsaf de straat op. Nikolai zat haar op de hielen. Dat moest ze hebben aanvoeld, want ze keek achterom om te peilen hoe ver hij van haar verwijderd was. Die bleekgroene ogen van haar hield ze als lasers op hem gericht.

Ze holde nu nog harder en aan het eind van de straat sloeg ze de hoek om. Nog geen twee tellen later was Niko er ook. Grijnzend kreeg hij haar een paar meter verderop in het oog. De steeg tussen twee hoge bakstenen gebouwen waar ze in was gevlucht, was smal en donker, een doodlopend straatje met aan het einde een gebutste metalen afvalcontainer en afrasteringsgaas dat vanaf de grond zo'n drie meter omhoogliep.

De vrouw draaide zich vliegensvlug om op haar zwarte laarzen met naaldhakken, hijgend en met haar ogen strak op hem gericht om al zijn bewegingen gade te slaan.

Nikolai liep een paar passen de donkere steeg in, maar bleef toen staan met zijn handen welwillend naar opzij gestoken. 'Rustig maar,' zei hij. 'Je hoeft niet weg te lopen. Ik wil alleen maar met je praten.'

Zwijgend staarde ze hem aan.

'Ik wil je iets vragen over Sergei Yakut.'

Ze slikte zichtbaar, haar gladde blanke keel bewoog.

'Je kent hem, hè?'

Haar mondhoeken trilden heel lichtjes, maar genoeg om te bevestigen dat hij gelijk had: ze wist wie de teruggetrokken eerste generatievampier was. Of ze Niko naar hem toe kon brengen was een tweede. Op dat ogenblik was ze echter zijn beste kans en misschien wel zijn enige.

'Vertel waar hij is. Ik moet hem vinden.'

Haar handen balden zich langs haar zij tot vuisten. Haar voeten

stonden iets uit elkaar, alsof ze op het punt stond ervandoor te gaan. Niko zag haar tersluiks naar links kijken, naar een gehavende deur.

Ze stoof eropaf.

Niko vloekte en vloog op volle snelheid achter haar aan. Tegen de tijd dat ze de deur met de krakende scharnieren had opengegooid, stond Nikolai voor haar op de drempel en versperde haar de weg naar de duisternis erachter. Hij gniffelde omdat het zo eenvoudig was geweest.

‘Ik zei dat je niet hoeft weg te lopen,’ zei hij, en hij haalde zijn schouders op toen ze een stap achteruitdeinsde. Hij liet de deur achter zich dichtvallen toen hij haar langzame terugtocht in de steeg volgde.

Jezus, ze was beeldschoon. In de club had hij slechts een glimp van haar opgevangen, maar nu hij vlak bij haar stond, besepte hij dat ze bloedmooi was. Lang en slank, lenig onder haar strakke zwarte kleren, met een smetteloze, roomblanke huid en heldere, amandelvormige ogen. Haar hartvormige gezicht was een fascinerende mengeling van kracht en zachtheid, haar schoonheid licht en donker in gelijke mate. Nikolai wist dat hij haar aangaapte, maar hij kon er niets aan doen.

‘Doe je mond open,’ zei hij. ‘Zeg hoe je heet.’

Hij stak zijn arm naar haar uit, een ongedwongen, niet-bedreigende beweging van zijn hand. Onmiddellijk bespeurde hij de adrenalinstoot die door haar bloedbaan schoot – hij rook zelfs de citrusachtige geur ervan in de lucht – maar haar schoppende been zag hij pas toen hij de scherpe hak van haar laars recht tegen zijn borst kreeg.

Godverdomme.

Eerder verbaasd dan wankel strompelde hij achteruit.

De vrouw greep haar kans en sprong weer op de deur af. Deze keer slaagde ze erin om in het donkere gebouw te verdwijnen voordat Niko zich kon omdraaien om haar tegen te houden. Hij zette de achtervolging in en stormde achter haar aan.

Het gebouw was leeg, niets dan kaal beton onder zijn voeten, en overall om hem heen slechts bakstenen en kale balken. Een vluchtig gevoel van onheil prikte achter in zijn nek terwijl hij dieper het don-

ker in rende, maar zijn aandacht was vooral gericht op de vrouw die in het midden van de lege ruimte stond. Ze staarde hem aan toen hij dichterbij kwam, elke spier van haar slanke lijf leek strak te staan voor de aanval.

Nikolai hield haar scherpe blik vast toen hij voor haar ging staan. 'Ik wil je geen kwaad doen.'

'Dat weet ik.' Ze glimlachte, een flauw krullen van haar lippen. 'Daar krijg je de kans ook niet voor.'

Haar stem was fluweelzacht, maar in haar ogen zag hij een kille schittering. Zonder waarschuwing voelde hij plotseling een verpletterende druk in zijn hoofd. Een hoogfrequent geluid zwol aan in zijn oren, luider dan hij kon verdragen. Toen werd het nog luider. Hij merkte dat zijn benen het begaven. Hij zakte door zijn knieën, zijn zicht werd wazig en zijn hoofd leek elk moment uit elkaar te kunnen barsten.

Vaag nam hij het gedreun waar van laarzen die op hem af kwamen, verschillende paren, die toebehoorden aan forse kerels, stuk voor stuk vampiers. Boven hem gonsden gedempte stemmen terwijl hij de plotselinge, slopende aanval op zijn verstand doorstond.

Het was een hinderlaag.

De bitch had hem doelbewust hierheen gelokt, in de wetenschap dat hij achter haar aan zou komen.

'Genoeg, Renata,' zei een van de Stam-mannen die de ruimte in was gekomen. 'Je kunt hem nu wel loslaten.'

Na dat bevel nam de pijn in Niko's hoofd iets af. Hij keek op en zag het mooie gezicht van zijn belager die op hem neerkeek terwijl hij aan haar voeten lag.

'Neem hem zijn wapens af,' zei ze tegen haar metgezellen. 'We moeten hem hier weg zien te krijgen voordat hij weer op krachten komt.'

Nikolai sputterde een paar hartgrondige vloeken, maar zijn stem stakte in zijn keel. Ze liep trouwens al weg, met klikkende naaldhakken over het kille beton.